

Una casa de pagès pot ser molt més que quatre parets i una mica de bestiar, pot esdevenir una alternativa de vacances molt interessant per a la gent de ciutat, i això és el que es va proposar fa tres anys la Montse Ferrer, quan ja era representant, d'altra banda, d'una empresa de segells. Tot va començar de la manera més inesperada, en el decurs d'una reunió d'amics: **"Els meus pares eren pagesos, s'anaven a retirar, i a un dels companys se li va encendre la bombeta; se'ns va acudir de convertir la masia en una casa de turisme rural."**

Dit i fet. A partir d'aquella idea tot va anar molt de pressa: **"Va ser dir-ho, anar al departament de turisme la setmana següent, l'altra al departament d'agricultura i finalment avisar el paleta. En tres mesos ja tenia la casa."** Tot va ser molt ràpid, però convertir una granja en una casa de descans requeria importants esforços, no només per part de la Montse, sinó també de la seva colla: **"Vaig rebre molta ajuda dels amics per muntar la casa. Els caps de setmana arribàvem a estar fins a vint-i-cinc persones treballant-hi perquè jo me'n sortís, per convertir una granja en una casa de vacances."**

Els esforços no van ser tanmateix únicament físics, sinó també econòmics, i aquí la nostra protagonista va haver de pagar per la manca d'escrúpols dels que havien cercat subvencions abans que ella: **"Fa uns anys la Generalitat no era tan estricta, en això, però entenc que ha de ser així perquè molta gent ha abusat dels ajuts que abans es proporcionaven, per aixecar aquest tipus de negoci. Deien que farien una casa de turisme rural i allò acabava sent la seva segona residència."**

Malgrat tots aquests entrebancs, la casa va començar a rebre visitants aviat, i no és per a menys, tenint en compte l'oferta de què el turista pot gaudir a cal Vilaró. La masia està situada en una subcomarca natural del Bages, el Moianès, que integra un total de nou municipis. Es tracta d'una zona amb excel·lents recursos naturals, si bé, malauradament, són bastant desconeguts: **"És un paratge de pel·lícula, només hi falta el mar. Diuen que és la Suïssa catalana."**

Si fem un repàs de les característiques d'aquest entorn, cal començar per destacar l'enorme varietat de paisatges que s'hi poden contemplar: **"No té res a veure el que et trobes en un poble amb el que t'ofereix un altre; pots gaudir tant de zones molt seques com d'altres amb explotacions vinícoles, com és el cas d'Artés."** L'altitud tampoc no se n'escapa, d'aquesta variabilitat: **"hi ha desnivells que van dels tres-cents als nou-cents metres"**, i des de dalt podem gaudir de bel·leses com la muntanya de Salt, a Cardona, o les Coves del Toll, a la mateixa població.

Les possibilitats d'aquesta subcomarca, finalment, es completen amb la possibilitat de practicar-hi un ampli ventall d'esports, alguns d'aventura i d'altres de més tranquil·lets, com el motocross, l'aeromodelisme, el golf... Desgraciadament, però, la pau que es respira al Moianès s'ha vist massa sovint alterada per la presència d'incendis forestals. La Montse recorda especialment els del 1994: **"L'u de juliol va començar un foc en un dels camps que el meu pare cuidava. Va arribar al poble, fins a la paret de casa nostra. Vam tenir la sort que**

aquell dia no hi havia cap més incendi i vam disposar de tots els mitjans per extingir-lo: bombers, associacions de defensa forestal i molts de voluntaris."

En aquest sentit, la nostra protagonista denuncia tanmateix la manca de recursos existents per enfrontar-se a estius fatídics com el que ella va viure ara fa quatre anys: **"En època d'incendis, els reforços dels parcs de bombers només s'hi estan des de l'u de juliol fins al trenta-un d'agost. Resulta totalment insuficient, perquè tant el mes de juny com el de setembre poden ser igualment calorosos i prestar-se a l'aparició d'un nou foc."**

Mentre aquestes desgràcies no ho impedeixin, però, la Montse ens ofereix la possibilitat de gaudir de totes les possibilitats de l'entorn submergits en un còmode ambient: **"L'objectiu és que els visitants se sentin com a casa, encara que canviïn de lloc. A la gent, quan arriba, se li donen les claus i tenen accés a totes els serveis: bany, cuina, sala d'estar amb televisió, espais exteriors perquè hi juguin els nens... Sovint, a més de la tranquil·litat que s'hi respira, els sorprèn el fet de trobar microones en una casa de pagès."**

De vegades, aquesta abundor de comoditats modifica fins i tot el programa d'activitats del turista: **"Hi ha gent que ve amb molts plans per visitar coses i quan arriba a la casa s'hi troba tan a gust que ja no se'n mouen: com a molt, fan un voltet per baix i prou."** La presència de visitants, en qualsevol cas, no altera en absolut la plàcida vida de la Montse i els seus pares, a la casa del davant. Més aviat al contrari: **"El pagès està acostumat a viure una vida totalment independent, i costa ficar gent a casa. Tanmateix, els meus pares m'ajuden amb la feina. La mare és molt extravertida i activa, li encanta la gent. El pare, més reservat, disfruta ensenyant-los les instal·lacions i, d'aquesta manera, fa molta vida social."**

De fet, la decisió de retirar-se del món de la pagesia ha brindat als senyors Ferrer la possibilitat de viure el que és gairebé una segona joventut: **"Encara que conservem l'hort i una part de la granja, per distreure'ns, els meus pares han treballat molt dur tota la vida, i ara aprofiten per anar amb bicicleta, marxar de vacances, aprendre balls de saló i, en definitiva, descansar."** Qui no descansa, en canvi, és la seva filla, que assegura que la casa, amb una capacitat per a quinze persones, no és difícil de portar: **"Quan hi ha més gent és els caps de setmana, Nadal, Setmana Santa i durant els mesos d'estiu. Durant la resta de la setmana costa més d'omplir."**

Potser perquè no se sent suficientment ocupada amb el seu negoci, la Montse conserva també la feina de comercial a Espanya i Portugal per a una empresa de marcatge. La història va començar quan ella treballava en un taller de ceràmica, i li van oferir de portar la divisió de segells artístics de Framun: **"Em va agradar el producte i el repte que suposava el fet de promocionar-lo."** És clar que no ha estat només aquest el que ha hagut d'assumir aquesta catalana per arribar a aconseguir tot el que té, però el premi ha pagat la pena: estar treballant en un dels paratges més bells del nostre país.

Montse Ferrer - Artés (el Bages)